

مقایسه‌ی اتانول و MTBE و کاربرد آن‌ها به‌عنوان افزودنی بنزین

نوشته‌ی: Michael Stephens
برگردان: مهندس محمدرضا رزاقی اصفهانی

هدف اصلی این تحقیق، بررسی کیفیت دو افزودنی اکسیژن‌دار و توصیه‌ی MTBE یا اتانول به‌عنوان افزودنی مناسب‌تر با توجه به اثرات هر یک از این مواد بر روی محیط زیست و سلامتی انسان می‌باشد. نتایج این تحقیق برای ایجاد مدارکی مستدل برای مزایای اکسیژن‌دار کردن سوخت و همچنین تعیین این که کدامیک از این دو ماده می‌توانند به‌عنوان افزودنی استاندارد برای بنزین اصلاح شده به‌کار روند، به‌کار گرفته خواهد شد. نتایج حاصل از این تحقیق نشان داده است که هنگامی که تاثیر بر روی کیفیت هوا مطرح می‌شود، تفاوت اندکی بین این دو افزودنی به چشم می‌خورد، اما همین نتایج نشان می‌دهند زمانی که محیط‌های دیگر مانند آب مورد نظر باشند، این دو ماده بسیار متفاوت رفتار می‌کنند. بخشی از این تفاوت در تصفیه‌ی آب‌هایی نهفته است که با این دو افزودنی آلوده شده‌اند. همچنین بین اثراتی که MTBE و اتانول بر روی سلامتی انسان دارند نیز تفاوت‌هایی وجود دارد. از اطلاعاتی که از این تحقیقات به‌دست آمده است، به‌نظر می‌رسد که اتانول براساس دینامیک مواد اکسیژن‌دار، با در نظر گرفتن کیفیت هوا و آب و همچنین سلامتی انسان، افزودنی مناسب‌تری می‌باشد.

زمان درازی است که مشخص شده است بنزین در هنگام احتراق، آلاینده‌های خطرناک بسیاری را در هوا منتشر می‌سازد. در چند دهه‌ی گذشته، بسیاری از نقاط دنیا شاهد کیفیت هوایی بوده‌اند که از شرایط استاندارد، فاصله‌ی بسیاری داشته است. پیدایش بنزین اصلاح شده با افزودنی‌های اکسیژن‌دار، درحال حاضر موفق‌ترین روش برای غلبه بر مشکل آلودگی هوا به‌شمار می‌آید. دو افزودنی اکسیژن‌دار مختلف یعنی اتانول و MTBE (متیل ترشیاری بوتیل اتر)، بهترین نامزدها برای استفاده در بنزین اصلاح شده به منظور بهبود کیفیت هوا به‌شمار می‌آیند. این دو ماده از منابع متفاوتی به‌دست آمده و از نظر دینامیکی متفاوت هستند. این نوشتار، مزایای استفاده از مواد اکسیژن‌دار در بنزین اصلاح شده را نشان داده و همچنین تأثیرات مثبت و منفی استفاده از این دو افزودنی را بر می‌شمارد. این مقاله برای این منظور، مواردی مانند تأثیرات زیست محیطی و خطرات سلامتی را مورد بررسی قرار داده و با توصیه‌هایی در این زمینه، پایان می‌یابد.

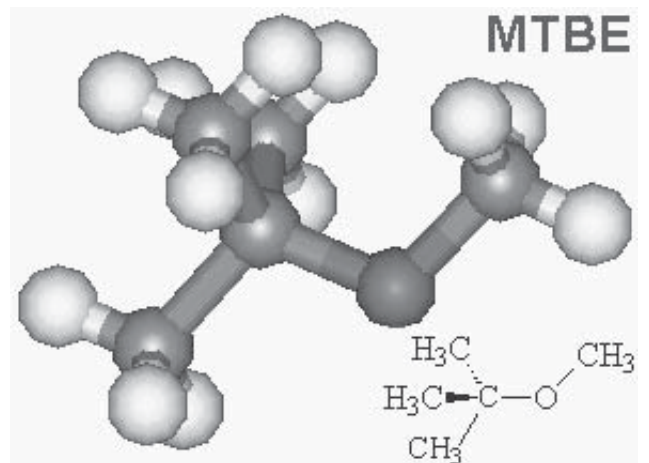
پیشینه

در این بخش، بنزین معمولی معرفی شده و پس از آن الزامات فدرال برای به‌کارگیری بنزین اصلاح شده به‌عنوان منبع سوخت ثانویه مورد اشاره قرار می‌گیرد. سپس نگاه دقیق‌تری به مزایای این نوع سوخت داشته و معرفی اجمالی از دو افزودنی اکسیژن‌دار که برای تبدیل شدن به افزودنی استاندارد با یکدیگر رقابت می‌کنند، خواهیم داشت.

بنزین معمولی

کیفیت نامناسب هوا در محیط‌های شهری، نگرانی‌های عمده‌ای از نظر زیست محیطی، سلامتی انسان و حتا اقتصادی به‌وجود آورده است. اغلب مشکلات موجود در کیفیت هوا، در نتیجه‌ی سوزاندن بنزین معمولی به‌عنوان سوخت مصرفی برای حمل و نقل به‌وجود می‌آید. سوزاندن بنزین معمولی حدود ۶۴ درصد از مونواکسید کربن، ۳۵ درصد از اکسیدهای نیتروژن و ۲۷ درصد از مواد آلی فرار (VOC) موجود در جو را که آلاینده‌های اصلی هوا به‌شمار می‌آیند، باعث می‌گردد.

الزامات فدرال

MTBE:

استفاده از افزودنی‌های اکسیژن‌دار، اولین بار در دهه‌ی ۱۹۷۰ برای به‌کارگیری بنزین با فرمول جدید به علت کمبود نفت مطرح گردید. بعد از یک افول کوتاه‌مدت در این زمینه، با افزایش مشکلات مربوط به آلودگی هوا، این مساله دوباره در «الحاقیه‌های قانون هوای پاک» در سال ۱۹۹۰ به شکل جدی مطرح شد. این الحاقیه‌ها، باعث حرکتی موثر به سمت استفاده از بنزین با فرمول جدید به‌عنوان سوخت اصلی برای حمل و نقل گردیدند. این الحاقیه‌ها، استفاده از بنزین فرمول جدید با مواد اکسیژن‌دار را برای جایگزین کردن بنزین معمولی در مواقع لزوم برای دست‌یابی به استانداردهای کیفیت هوا، همراه با اجبار کردن وسایط نقلیه برای کمتر کردن مصرف سوخت خود، الزام نمودند.

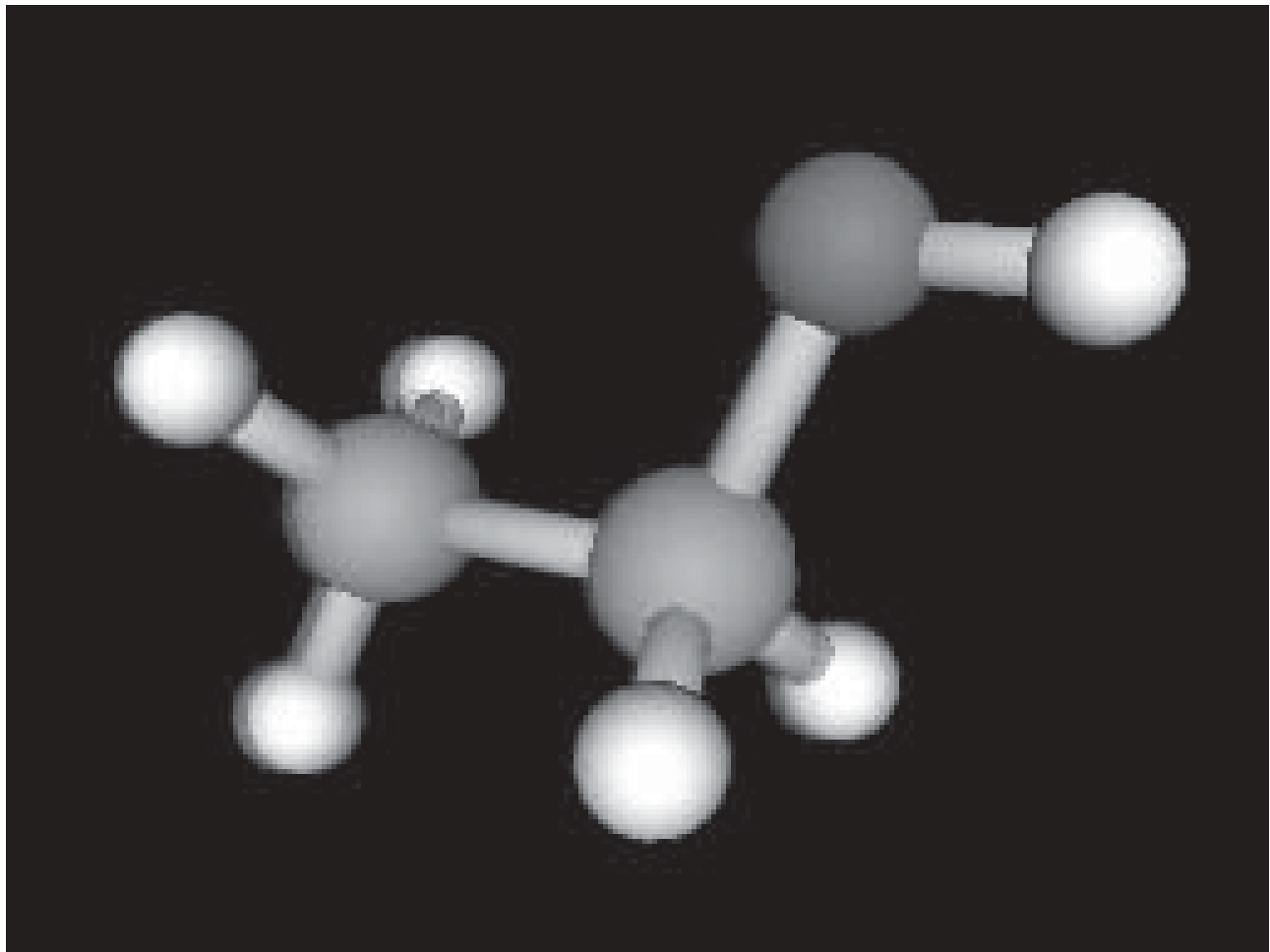
مزایای اکسیژن‌دار کردن بنزین

پایه‌سازی این الزامات برای اکسیژن‌دار کردن بنزین، می‌تواند محتوای اکسیژن بنزین را برای سوختن تمیزتر و عملکرد بهتر آن افزایش بخشد. اضافه کردن مواد اکسیژن‌دار به بنزین باعث کامل‌تر شدن احتراق و در نتیجه کاهش گازهای گلخانه‌ای و دیگر آلاینده‌های خطرناک می‌گردد. مزیت عمده‌ی دیگر استفاده از بنزین با فرمول اصلاح شده این است که سوخت مذکور به خوبی بنزینی که درحال حاضر در دسترس است، عمل می‌کند.

انتخاب‌های اصلی برای مواد اکسیژن‌دار

در حال حاضر دو ماده‌ی اصلی برای ساخت بنزین با فرمول اصلاح شده به‌کار می‌روند. این دو افزودنی، اتانول و MTBE هستند. هنگامی که در ابتدا این افزودنی‌ها در نظر گرفته شدند، نگرانی در مورد هزینه‌های مربوط به هریک از آن‌ها وجود داشت و چنین پیش‌بینی می‌شد که این مواد در محیط زیست رفتار مشابهی داشته باشند. اما بعدها مشخص گردید که تفاوت‌هایی جزئی بین MTBE و اتانول و همچنین چگونگی تأثیرگذاری آن‌ها بر روی محیط زیست و سلامتی انسان وجود دارد. بنابراین، این بحث مطرح است که کدام‌یک از این دو افزودنی باید به‌عنوان افزودنی اکسیژن‌دار اصلی مورد استفاده قرار گیرد. انجمن‌های علمی و زیست محیطی درحال حاضر به این نتیجه رسیده‌اند که تحقیقات بیشتری برای مشخص شدن این‌که کدام‌یک از این دو ماده برای ترکیب با بنزین بهترین نتیجه را می‌دهند، لازم است.

MTBE اولین ماده اکسیژن‌داری بود که به‌عنوان افزودنی به بنزین، برای کامل‌تر شدن فرآیند احتراق در نظر گرفته شد. متانول که خود از اجزای اصلی به‌وجود آورنده‌ی MTBE به‌شمار می‌آید، اغلب از گاز طبیعی و دیگر محصولات نفتی به‌دست می‌آید. استفاده از MTBE در ابتدا در بنزین گرید متوسط تا بالا با غلظت ۷ درصد حجمی صورت گرفت. اما در حال حاضر، این ماده عمدتاً به‌عنوان اکسیژن‌دار کننده‌ی سوخت با غلظت بالاتر (۱۱ تا ۱۵ درصد حجمی) به‌کار می‌رود. این ماده هنوز هم به بنزین با فرمول اصلاح شده در برخی کشورها مانند ایالات متحده امریکا اضافه می‌شود. به‌علت فقدان اطلاعات کافی در مورد استفاده‌ی بلندمدت از این مخلوط، بحث‌هایی در مورد توقف استفاده از این افزودنی مطرح شده

است.

روشن است که وقتی خطرات زیست محیطی این افزودنی‌ها را مورد توجه قرار می‌دهیم، اتانول برتری‌هایی نسبت به MTBE دارد.

اتانول:

این افزودنی الکلی گاهی با نام اتیل الکل یا ETBE شناخته می‌شود و دومین ماده‌ای است که برای بنزین با فرمول اصلاح شده در نظر گرفته شده است. اتانول یک ماده‌ی شفاف قابل اشتعال و اکسیژن‌دار است که سوختن کامل‌تری نیز دارد. مخلوط‌های بنزین که از اتانول استفاده می‌کنند، دارای ۵/۷، ۷/۷ یا ۱۰ درصد از این الکل می‌باشند. اتانول برای استفاده در تمام انواع موتور خودروها به‌عنوان یک جایگزین موثر برای بنزین معمولی به تایید رسیده است. در حدود سال ۱۹۹۵، فرمول‌های اصلاح شده‌ای که دارای اتانول بودند، حدود ۵۰ درصد از سوخت‌های اکسیژن‌دار قابل دسترس را تشکیل می‌دادند و مخلوط سوخت‌های اتانول‌دار در ۴۳ ایالت از ایالات متحده آمریکا قابل دسترس بودند. این اعداد با توجه به افزایش MTBE به میزان قابل توجهی افزایش یافت، اما اتانول دوباره به‌عنوان افزودنی اکسیژن‌دار احتمالی در حال مطرح شدن است.

اثرات زیست محیطی

این افزودنی‌ها دارای دینامیک زیست محیطی متفاوتی هستند. انتخاب افزودنی مناسب‌تر، تنها براساس دلایل زیست محیطی کار مشکلی است.

مزایای زیست محیطی

استفاده از بنزین با احتراق تمیزتر، مزایای زیست محیطی بسیاری خواهد داشت. همان‌طور که قبلاً به آن اشاره شد، این افزودنی‌های اکسیژن‌دار باعث احتراق کامل‌تر شده و بدین ترتیب، انتشار بسیاری از آلاینده‌های خطرناک را به داخل جو کاهش می‌دهند. «هیات منابع هوای کالیفرنیا» ادعا کرده است که استفاده از بنزین با فرمول اصلاح شده می‌تواند از نظر کاهش آلاینده‌ها معادل خارج کردن ۳/۵ میلیون خودرو از جاده‌ها و بزرگراه‌ها باشد. استفاده از بنزین با احتراق تمیزتر، حدود ۲۵ درصد از صدمات وارده با لایه ازن را کاهش خواهد داد. این جایگزینی سوخت همچنین می‌تواند انتشار آلاینده‌ها را از خودروهای شهری تا بیش از ۳ میلیون پوند بر روز در کالیفرنیا کاهش دهد که شامل کاهش انتشار مونواکسیدکربن تا حدود ۲/۶ میلیون پوند بر روز می‌شود. هرچند کاهش انتشار مونواکسیدکربن یک مزیت عمده به‌شمار می‌آید، اما هیات منابع هوای کالیفرنیا بزرگ‌ترین مزیت را کاهش حدود ۶۰۰۰۰۰ پوند مواد آلی فرار (VOC) و اکسیدهای نیتروژن NOx می‌داند. اختلاف اندکی بین

انتشار آلاینده‌های هوا از هریک از این دو افزودنی وجود دارد. تحقیقات نشان داده است که انواع افزودنی‌های اکسیژن‌دار، تاثیر اندکی بر روی انتشار آلاینده‌ها در هوا دارند. روشن است که مزایایی آنی در رابطه با استفاده از بنزین با فرمول اصلاح شده وجود دارد، اما هنوز هم این سوال به قوت خود باقی است که کدام فرمول از نظر زیست محیطی و سلامتی انسان مناسب‌تر می‌باشد.

انتقال مواد در محیط زیست و سرنوشت نهایی آن‌ها در طبیعت

یکی از بزرگ‌ترین شاخص‌هایی که بایستی هنگام بررسی اتانول و MTBE به آن توجه داشته باشیم، انتقال این مواد در محیط و سرنوشت نهایی آن‌ها در طبیعت است. بنزین می‌تواند به روش‌های مختلفی در محیط زیست انتشار یابد. این انتشار می‌تواند در نقطه‌ی تولید بنزین تا نقطه‌ای که به‌عنوان سوخت مورد مصرف قرار می‌گیرد، مشاهده شود. بنزین می‌تواند منابع آب‌های زیرزمینی را از طریق نشتی مخازن زیرزمینی، ریزش هنگام جابه‌جایی و غیره، آلوده نماید. آلودگی زیست محیطی تنها در چنین مقیاس بزرگی روی نمی‌دهد. منابع کوچک‌تر دیگر مانند مخازن سوخت در خانه‌ها، ریزش‌های اضطراری مواد و سرریز شدن مخازن تصادفات خودروها و همچنین وارهایی بنزین‌های «قدیمی» توسط مشتریان نیز می‌توانند باعث این آلودگی‌ها شوند. هنگامی که این دو افزودنی به داخل خاک نفوذ می‌کنند و به آب‌های سطحی و زیرزمینی انتقال می‌یابند، به روشنی مشاهده می‌شود که اختلاف قابل توجهی بین این دو افزودنی وجود دارد که بایستی هنگام انتخاب افزودنی مناسب مد نظر قرار گیرد.

MTBE:

نشستی به داخل آب‌های سطحی و زیرزمینی، یکی از منابع اصلی آلودگی برای MTBE به شمار می‌آید. این ماده حلالیت بسیار بالایی داشته و انتقال آن به آب را بسیار آسان می‌نماید. هنگامی که این ماده وارد سیستم آب گردید، همراه با آب منتقل شده و دارای «زیست تخریب پذیری»^۱ بسیار پایینی است. به همین دلیل تحت شرایط طبیعی، این ماده می‌تواند تا فواصل طولانی همراه با آب منتقل شود. خطر اصلی که این ماده می‌تواند ایجاد نماید، آلوده کردن احتمالی آب آشامیدنی و در نتیجه،

تاثیر منفی بر روی سلامتی و ایمنی انسان می‌باشد.

اتانول:

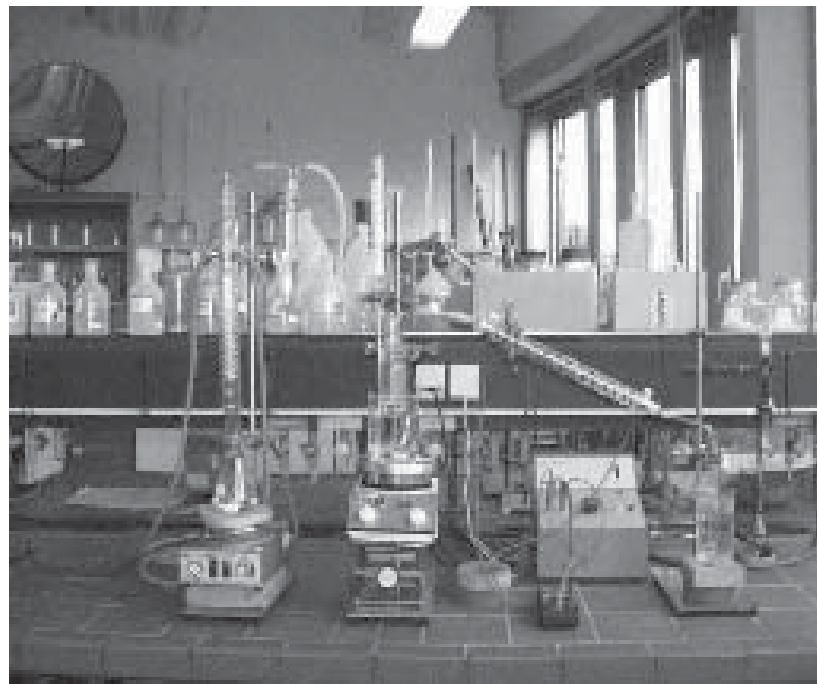
اتانول نیز می‌تواند مانند MTBE به سادگی داخل آب‌های سطحی و زیرزمینی شود و حلالیت بسیار بالایی نیز در آب دارد. با استفاده از اتانول، می‌توان انتظار داشت که صدمات احتمالی، کمتر از MTBE جدی باشد. اتانول نیز می‌تواند به سرعت همراه با آب انتشار یابد، اما برخلاف MTBE، تحت شرایط طبیعی دارای خاصیت زیست تخریب‌پذیری بالایی است زیرا این ماده، می‌تواند خوراک میکروبرهای موجود در محیط شود. یکی از نگرانی‌های احتمالی در مورد اتانول این است که ممکن است قبل از این که مواد شیمیایی دیگر مانند بنزن بتوانند از اکسیژن استفاده کنند، تمام اکسیژن موجود را مصرف نماید. البته تاکنون دلایل محکمی در این رابطه به‌دست نیامده و تحقیقات در این زمینه ادامه دارد. اما روشن است که اتانول مانند MTBE باعث نگرانی در تامین آب نمی‌گردد.

تصفیه پذیری

با توجه به این واقعیت که اتانول هنگام ورود به سیستم آب به راحتی تخریب زیستی شده و MTBE این خاصیت را ندارد، تفاوت قابل توجهی از نظر هزینه‌های تصفیه‌ی آب‌های آلوده شده توسط این دو ماده به چشم می‌خورد. برای زدایش MTBE از منابع آب، تنها سه فرآیند وجود دارند که دارای اثربخشی مناسب می‌باشند. این فرآیندهای تصفیه که برای زدایش این افزودنی از منابع آب در دسترس می‌باشند عبارتند از: هوازدایی^۲، جذب سطحی با گرانول کربن فعال و اکسیداسیون پیشرفته. هرچند فرآیندهای دیگری نیز برای تصفیه‌ی این آلاینده وجود دارند، اما اندازه‌های فرآیند، الزامات انرژی و مواد شیمیایی مورد نیاز برای آن‌ها معمولاً بالاتر از فرآیندهایی است که معمولاً در تصفیه آب معمولی به کار گرفته می‌شوند و بنابراین منجر به بالا رفتن هزینه‌های بهره‌برداری و نگهداری سیستم می‌گردند. زمانی که اتانول به‌عنوان افزودنی در بنزین با فرمول اصلاح شده به کار می‌رود، به دلیل خاصیت زیست تخریب‌پذیری طبیعی این ماده در هنگام ورود به سیستم آب، چنان‌که قبلاً گفته شد، نیاز به عمل تصفیه نخواهد بود.

خطرات سلامتی

هنگامی که یکی از این دو افزودنی در بنزین به کار گرفته می‌شوند، قرارگرفتن انسان در معرض این دو افزودنی، بیشترین نگرانی را ایجاد می‌نماید. انسان‌ها ممکن است به روش‌های متعددی در معرض این مواد قرارگیرند. اگر این مواد به منابع آب آشامیدنی نفوذ کرده باشند، احتمال قرارگیری در معرض این مواد از طریق استنشاق یا آشامیدن این آب وجود دارد. هرچند این دو افزودنی دارای اثرات جانبی خطرناک به میزان جزئی می‌باشند، اما در نتیجه‌ی هوای تمیزتر و بهداشتی‌تری که به دلیل اکسیژن‌دار کردن سوخت در اختیار ما قرار می‌دهند، پیش‌بینی می‌شود که استفاده از آن‌ها باعث کاهش قابل توجهی در بیماری‌های تنفسی که یکی از دلایل عمده‌ی مرگ و میر در دنیا به‌شمار می‌آید، خواهد شد. میزان قرارگیری در معرض اتانول و MTBE و اثرات جانبی که این مواد ایجاد می‌کنند، متفاوت است.

MTBE:

هنوز در مورد اثرات ناشی از قرارگیری در معرض این ماده در بلندمدت یا در غلظت‌های بالا، نتایج قطعی به دست نیامده است. بسیاری از دانشمندان بر این باورند که این ماده برای انسان‌ها سرطان‌زاست، اما به دلیل سطح پایین قرارگیری در معرض این ماده و فقدان اطلاعات کافی در این زمینه، هنوز این مساله به اثبات نرسیده است. البته استفاده از حیوانات آزمایشگاهی که در معرض این ماده قرار گرفته‌اند، نشان داده است که اثرات جانبی قابل توجهی در این حیوانات دیده می‌شود. مشخص شده است که سطح بالای قرار گرفتن در معرض این ماده می‌تواند در برخی جوندگان باعث بروز تومورهایی در کبد و کلیه شود. در حد متوسط قرارگیری در معرض این ماده (>100 ppm)، برخی اطلاعات علمی وجود دارند که نشان می‌دهند MTBE می‌تواند باعث التهابات تنفسی گردد که با افزایش سرعت ابتلا به آسم رابطه مستقیم دارد. علاوه بر مشکلات تنفسی، مشخص شده است که قرار گرفتن در معرض MTBE در فاز گازی می‌تواند باعث ناراحتی‌های چشم شود. در غلظت پایین و سطح پایین قرارگیری در معرض این ماده، اثرات جانبی جزئی به چشم می‌خورد. معمولاً اگر آلودگی MTBE در آب آشامیدنی وجود داشته باشد، بو و مزه‌ی ناخوشایندی به آب می‌دهد. حساسیت انسان به مزه و بو در افراد مختلف بسیار متفاوت است و احتمالاً اغلب مردم در سطح 20-40 ppb از این ماده در آب و یا کمتر، دچار ناراحتی نخواهند شد. همچنین احتمال کمی وجود دارد که MTBE با غلظت 20-40 ppb در آب آشامیدنی باعث اثرات منفی در سلامتی انسان گردد.

اتانول:

اتانول در غلظت‌های بسیار بالا به‌عنوان یک ماده‌ی سرطان‌زای شناخته شده برای انسان دسته‌بندی شده است. با این‌که این مساله به اثبات رسیده است، اما احتمال خیلی کمی وجود دارد که این غلظت‌ها بتوانند از مقدار اضافه شده از این افزودنی به بنزین حاصل شوند. معمولاً این غلظت‌های بالا و سطح بالای قرارگیری در معرض این ماده، در نتیجه‌ی مصرف مشروبات الکلی ایجاد می‌گردد. واضح است که اتانول در غلظت‌های بالا می‌تواند باعث سمیت حاد و مزمن گردد. اطلاعات اندکی در مورد تاثیرات اتانول بر روی سلامتی انسان در غلظت‌های پایین (ppb تا ppm) که غلظت‌های مورد انتظار در محیط هستند، در دست می‌باشد. احتمالاً بو و مزه در غلظت‌های پایین مساله مهمی محسوب نمی‌شود اما می‌تواند در غلظت‌های بالاتر، قابل توجه باشد. آنچه مسلم است، این است که باید تحقیقات بیشتری در زمینه‌ی تعیین اثرات غلظت‌های متوسط و پایین این ماده انجام شود.

نتیجه‌گیری

کیفیت نامناسب هوا در شهرهای بزرگ، نگرانی بزرگی برای محیط زیست، اقتصاد و سلامت بشر به‌شمار می‌آید. بخش عمده‌ای از آفت کیفیت هوا در نتیجه‌ی سوزاندن بنزین معمولی به‌عنوان سوخت موتور خودروها ایجاد می‌گردد. کنار گذاشتن استفاده از موتورهای احتراقی، کمتر استفاده کردن مردم از وسایط نقلیه و افزایش بازدهی احتراق، می‌تواند بزرگ‌ترین مزایا را در کیفیت هوای شهرها دربر داشته باشد. این موارد، در حال حاضر

اهداف دست نیافتنی به نظر می‌رسند و بنابراین، یافتن یک منبع سوخت جایگزین بسیار لازم به نظر می‌رسد. البته هنوز هم مشکل انتخاب بهترین جایگزین به قوت خود باقی است. اکسیژن‌دار کردن سوخت، یکی از بهترین راهبردها برای بهبود آبی کیفیت هوا به‌شمار می‌آید.

در حال حاضر دو افزودنی اکسیژن‌دار که برای این منظور در نظر گرفته شده‌اند، MTBE و اتانول می‌باشند. هردوی این افزودنی‌ها به روشی مشابه برای کیفیت هوا مفیدند. با این‌که این افزودنی‌ها به کیفیت هوا کمک می‌نمایند، اما MTBE می‌تواند منابع آب‌های سطحی و زیرزمینی را آلوده کرده نیاز به تصفیه شدن داشته باشد.

این دو افزودنی در حال حاضر تحت تحقیقات عمیق‌تری قرار دارند تا مشخص شود کدام‌یک از این دو افزودنی برای محیط زیست و سلامتی انسان مناسب‌ترند.

بر اساس تحقیقات و دانش موجود، اتانول به‌عنوان افزودنی شناخته شده است که می‌تواند در مخلوط بنزین به‌کار رود. انتخاب دیگر یعنی MTBE دارای خواص متعدد دیگری است که تفاوت‌هایی با اتانول دارد. اول این‌که دانشمندان امروزه ایده‌ای از تاثیرات بلندمدت این ماده ندارند. اما ثابت شده است که هنگامی که این ماده به داخل سیستم تامین آب نفوذ می‌کند، به روش تخریب زیستی از بین نمی‌رود. همچنین مشخص شده است که میزان بالای قرارگیری در معرض این ماده با رشد تومورها و میزان پایین آن در مشکلات تنفسی نقش دارد. هزینه‌ی تصفیه و خارج کردن MTBE از سیستم آب‌رسانی به میزان قابل توجهی بالاتر از تصفیه‌ی مخلوط اتانول یا بنزین معمولی می‌باشد. از سوی دیگر، می‌دانیم که اتانول یک ماده‌ی سرطان‌زای شناخته شده است. اما احتمال کمی وجود دارد که قرار گرفتن در معرض این ماده در نتیجه‌ی استفاده به‌عنوان افزودنی سوخت بتواند باعث سرطان در انسان شود. اتانول برخلاف MTBE می‌تواند هنگام رسیدن به منابع آب، به سرعت تخریب زیستی شده و بدین ترتیب، خطر آلودگی آب آشامیدنی را کاهش دهد.

پی‌نوشت:

- 1 - Biodegradation
- 2 - Air Stripping

« فرستنده: مریم فهار

www.irche.com

Iranian Chemical Engineers Website